

Ewald Frank

7. 10. 1990, 10:00, Krefeld, Nemecko

**Biblická hodina: Fp 2:1–8: „Majte rovnaké zmyšľanie
a jednomyselne sa usilujte o ten istý cieľ!”**

vysielané dňa 7. 6. 2026

Pánu buď vďaka za každú príležitosť, ktorú máme, byť zhromaždení pred jeho tvárou a počuť jeho drahé Slovo. Nie naše názory na jeho Slovo, ale jeho originálne Slovo, tak, ako pôvodne vyšlo z jeho úst, a potom bolo v Božom poverení odovzdané skrze jeho prorokov a apoštolov, a stalo sa nám živým svedectvom toho, čo má živý Boh v úmysle, aby sme boli oboznámení s jeho večnou radou a plánom spásy, a skrze jeho zvestovanie vypôsobilo vieru v tých, ktorí Slovo počujú, aby mali účasť na uskutočnení toho, čo si Boh predsavzal.

My nie sme len poslucháči a diváci toho, čo sa v Božom kráľovstve zvestuje a čo sa v ňom deje, my sme účastníci toho, čo si Boh predsavzal, a z milosti prežijeme uskutočnenie tohto spásneho Božieho plánu.

My, ktorí sme veriaci, chceme tento čas využiť, aby bola Božia zvest nesená a ešte mnohí boli oboznámení s pravým evanjeliom.

Možno to patrí i na toto miesto v tomto ohľade urobiť poznámku, že zo srdca veríme, že Boh dával v priebehu storočí, ktoré sú za nami, obzvlášť od reformácie, už od Ján Husa, Wycliffa, Luthera, Kalvína, Erasma, ktokoľvek oni všetci boli, jedno prebudenie za druhým. Šlo to vždy hlbšie, bližšie ku prakresťanskej zvesti, až ku prelomu storočí, keď prerazilo letničné hnutie. A teraz máme charizmatické hnutie v tých najrozmanitejších podobách. Ale z toho všetkého sa vykryštalizuje Cirkev živého Boha a ona nebude len cirkvou zázrakov a znamení, ona bude Nevestou Slova, ona bude uvedená do plného súladu so Slovom – a to bude ten rozdiel.

Kto pred niekoľkými dňami čítal noviny, zistil, ako sa v katedrále vo Frankfurte tento kanadský nositeľ rádu modlil za chorých, a verím, že

ich bolo 24, ktorí boli uzdravení. Nieкто sa potom môže pýtať: „Prečo sa to tam deje?” Boh to musí činiť, pretože u Boha nie je žiadneho uznávania osôb – či už je to mohamedán, katolík alebo protestant – ten, kto verí tomu, čo Boh povedal a zaslúbil vo svojom Slove a počíta s tým, že to vykoná, ten to môže obdržať a potom mu môže za to ďakovať.

My jednoducho musíme pochopiť, že Boh presahuje naše porozumenie a hranice, ktoré sme si sami vytvorili. Duch pôsobí, kde chce, počuť jeho šum, a nevieme, odkiaľ prichádza a kam ide. [Jn 3:8]

Dôležité je, ako už bolo povedané, aby sme sa nenechali ovplyvniť vecami, ktoré sa dejú, ale našli cestu späť ku originálnemu Slovu, pretože **„nebo a zem pomínú”** [Mt 24:35], ale **„Božie Slovo zostáva naveky”** [1 Pt 1:25].

A i v tej veci sa musí naplniť Písmo, ako sme to čítali v Matúšovi 7, verš 21, že mnohí v ten deň prídu a budú hovoriť: **„Či sme nečinili divy a znamenia, či sme nevyháňali démonov a neprorokovali?”** a tak ďalej, a Pán im povie: **„Odstúpte odo mňa, vy, činitelia neprávosti, ja vás neznám.”** [Mt 7:21–23]

Cesta s Bohom je cestou poslušnosti, je to úzka cesta a človek musí najprv vojsť úzkou bránou, aby dosiahol cieľ. Kto nevojde skrze úzku bránu, tak to tiež stojí v Matúšovi 7, ten zostáva na **„širokej ceste, ktorá vedie do záhuby”** [Mt 7:13–14].

Ďakujeme Bohu za vyvážené zvestovanie, za celkový prehľad, ktorý sme si nezaslúžili, ale ktorý sme z milosti ako dar dostali, a taktiež za to, že máme tú prednosť práve v našom čase toto celkové dianie, či už nábožensko-politické, ekonomické, či už v Európe alebo kdekoľvek inde, že to skutočne s Božou pomocou môžeme biblicky zaradiť.

Už len jedna poznámka v tejto súvislosti nech mi je dovolená: Bolo predsa už spomenuté, že práve teraz v konečnom čase musí opäť exis-

tovať táto ríša, rímska svetová ríša, ktorá existovala kedysi. A keď tak nahliadneme do histórie, ktorá je za nami, po druhej svetovej vojne sa zrútilo britské impérium, ktoré vládlo nad dobrou polovicou sveta, a teraz sa tá Veľká Británia stala malou Britániou. Dúfam len, že tu nie je žiadny britský občan, ale nikto z nás predsa nemôže za to, čo sa deje. A čo sa deje teraz? Teraz sa rozpadá ruská ríša. A prečo? Aby mohla vzniknúť rímska ríša v celej jej celistvosti.

Vy milí, tieto veci sú pred nami tak jasné – a nepotrebujeme žiadneho Daniela, ktorý by prišiel, aby nám ich vykladal. Potrebujeme len Svätého Ducha, ktorý nám osvieti a podrobne v jednotlivostiach zjaví veci, ktoré proroci a apoštoli vyslovili a napísali v mene Pánovom. Ak stojí napísané, že **„oni všetci dajú svoju moc k dispozícii šelme, až kým sa nenaplnia Božie slová”** [Zj 17:17], tak to tak stojí v Biblii v Zjavení 17 napísané, a tak to teraz vidíme naplňovať sa pred našimi očami.

Mám práve pred sebou list, ktorý mi napísal profesor doktor Long z Exeteru v Anglicku, muž, ktorý sa veľmi zaoberal kázaniami brata Branhama, a on sa v tomto liste odvoláva na vyhlásenie, ktoré brat Branham učinil, a tu píše v bode 2:

„V roku 1962, krátko potom, čo bol postavený berlínsky múr, brat Branham v kázaní „Sejba konečného času” 19. marca v Tiftone v Georgii v USA povedal nasledovné: »Existovalo rímske prebudenie a vy viete, čo sa stalo. Keď vrátia východnú časť Berlína, to presadí rímsku ríšu presne späť do tých hraníc, ktoré mala v čase Ježiša.«”

My sme túto vec na tomto mieste už zmienili, ale sú aj iní ľudia, muži, ktorí učili na rôznych univerzitách, ako tento muž, ktorí sa jednoducho týmto veciam venujú, nie je to len ten bežný ľud. Stále znovu sa pýtajú, i prednedávnom: „Áno, kto k vám vlastne chodí?” Chodia ľudia zo všetkých spoločenských vrstiev, áno, zo všetkých vrstiev.

Ale dovoľte mi povedať, že v evanjeliu stojí napísané, že **„chudobným bolo zvestované evanjelium”** [Mt 11:5 / Lk 7:22], a tu na zemi tá najniž-

šia, najneviditeľnejšia, najchudobnejšia vrstva na zemi je Bohom najbohatšie obdarená, pretože práve táto vrstva nemá predsa mnoho, a preto chce byť Bohom obdarená.

Po prvýkrát som dostal pozvánku na konferenciu v Düsseldorfe, kde bude profesor Schiller a niektorí ďalší hovoriť o niektorých dôležitých témach – 800 pozvaných hostí, uvidíme, či tam pôjdem. V každom prípade sa na zemi deje mnoho vecí a ľudia by to chceli vedieť zaradiť, ale bez Boha to nedokážu a bez Božieho Slova taktiež nie.

Veríme, že my máme prednosť žiť v týchto dňoch, a nielen to, ale máme prednosť, že môžeme všetko, čo sa teraz deje, porovnávať s Bibliou a môžeme Boha prosiť o to, aby sme to rozpoznali – a nielen to rozpoznali, ale že by sme z toho rozpoznali i to, ako je neskoro na svetových hodinách a ako blízko je návrat Ježiša Krista, nášho Pána.

V úvodnom slove sme počuli niektoré veci a každá veta, každá myšlienka, ktorá bola vyslovená, je predsa vzácna. Musel som pritom myslieť na Izaiáša 60, kde je reč o tom, že pri nastolení tisícročného kráľovstva pokoja sa udeje niečo veľké i s kráľmi zeme.

V Izaiášovi v kapitole 60, verš 11, stojí ohľadom mesta Jeruzalema:

[11] *Tvoje brány budú vždycky otvorené, nebudú zatvárané ani vo dne, ani v noci, aby dopravili k tebe silu pohanov, aj ich kráľovia budú dovedení.*

V uplynulých dňoch sme to všetci videli.

Vy viete, že ja nepozerám televíziu, lebo nemám čas. Dovolím si to tu povedať, že neviem ani ako sa správne vkladá videokazeta do prehrávača. Ale predsa som sledoval, keď sa 3. októbra oslavoval Deň jednoty, to som sledoval až do polnoci. A na základe toho práve prečítaného biblického miesta mi napadla myšlienka: Ako to bude, keď Kráľ všetkých kráľov zriadi svoj trón, ako to bude, keď sa národy zjednotené pred ním zhromaždia, ako to bude, keď Nevesta s Ním zostúpi, aby

s Ním potom panovala a s Ním vládla. Aký majestátny okamih, aký nádherný deň to bude, keď Kráľ všetkých kráľov zriadi svoj trón, ako je nám o tom podaná správa v Matúšovom evanjeliu, že on zasadne na trón svojej slávy a všetky národy sa potom pred ním zhromaždia.

Prečítam vám to z Matúša 25, verš 31:

[31] ***A keď príde Syn človeka vo svojej sláve a všetci svätí anjeli s ním, vtedy sa posadí na tróne svojej slávy***

[32] ***a zhromaždené budú pred neho všetky národy...***

Aký okamih, aký triumf, aké víťazstvo to bude – Boh s ľudstvom zjednotený. To, čo sa udialo na Golgote, sa potom tu na tejto zemi uskutoční.

Vráťme sa späť ku preberaniu Slova. Začneme s Títom, kapitola 1, a s tým prejdeme potom i ku Efežanom, a potom sa vrátíme späť.

V Títovi 1, 1 až 4 stojí:

[1] ***Pavel, sluha Boží a apoštol Ježiša Krista pre vieru vyvolených Božích a pre známosť pravdy, pravdy podľa pobožnosti,***

[2] ***na nádej večného života, ktorý zaslúbil neklamný Boh pred večnými časmi***

[3] ***a zjavil vo svojich vlastných časoch svoje Slovo kázňou, ktorou som ja poverený podľa nariadenia nášho Spasiteľa, Boha,***

V úvodnom slove sme čítali, čo tam Pavel predložil. Je to Bohom stanovený, pevne stanovený vývoj, podľa ktorého sa všetko odohráva. V liste Efežanom v prvej kapitole, verš 10, to stojí takto napísané:

[10] ***... akonáhle časy dospejú k plnosti ním určeného vývoja***

Na tom záleží, aby sme tento božský priebeh sledovali od začiatku až do konca, a aby sme mohli vidieť aj toto pokračovanie a dokonanie a z milosti to mohli prežívať.

Slovo „predurčený“, sme už včera zmienili, nie že by Boh chcel konať nejak svojvoľne, to ani zďaleka. Boh skutočne chcel, aby bolo všetkým ľuďom pomôžené a aby došli ku poznaniu pravdy [1 Tim 2:4], tak to píše Pavel v liste Timoteovi.

Ale Boh vedel, že nie všetci uveria, a tak mohol skrze svoje predzvedenie uskutočniť toto vyvolenie. Tu čítame: „**pre vieru vyvolených**“, [Títovi prvá kapitola], „**a pre poznanie pravdy**“. A potom aj, že to neomylný Boh zaslúbil pred vekmi, totiž nádej večného života.

I to sme včera zmienili: Boh dal zaslúbenia a potom ich uskutočnil, potom ich naplnil, totiž to, čo predtým zaslúbil skrze kázanie. Tak to čítame vo verši 3: je zvestovaná, odovzdávaná ďalej Božia rada, a Pavel tu hovorí, že „**v pevne stanovených časoch**“ to zjavil, totiž svoje Slovo „**skrze kázanie, ktorým som ja poverený podľa nariadenia nášho Spasiteľa, Boha**“ [Tt 1:3].

Pred tromi, štyrmi dňami som mal jeden dlhší telefonát, niekto so mnou hovoril, kto v minulých rokoch i tu počul niekoľko kázaní a povedal: „Brat Frank, ja viem, že zvestuješ Božie slovo v pravdivosti, ale ruší ma, že vo svojich listoch, obežníkoch, vždy píšeš „v poverení Božom pôsobiaci“. Povedal som: „Milovaný brat, ak by to tak nebolo, potom by som bol mal vôbec žiadne právo pred Boží ľud predstúpiť.“

Je dostatok ľudí, ktorí veci zadržávajú. Tu má byť vskutku zvestované v Božom poverení pravdivé Božie Slovo. Ak by to tak nebolo, potom by som vskutku musel uvoľniť miesto a dať miesto tomu, kto bol Bohom poslaný, aby Slovo zvestoval.

On sa ma potom ďalej pýtal... Skĺzol do tohto sveta a tak ďalej, a potom sa ma pýtal, ako to má ísť ďalej. Mohol som len povedať: „Príd' späť ku Pánu!“ Len ak na túto cestu vykročíme, že sa vrátíme späť ku Pánu, ako kedysi ten stratený syn; dovedy nebude žiadna slávnosť. Až kým sa ten stratený syn vrátil, vtedy bola tá veľká oslava. Keď sa niekto vráti, kto poblúdil, kto sa stratil, a vráti sa k Pánu, potom je radosť v ne-

besiach a oslava na zemi, pretože ľudia sa vracajú späť do stáda Ježiša Krista.

Tu stojí napísané vo verši 3: „ ... **v poverení Boha, nášho Spasiteľa, skrze kázanie...**” [Tt 1:3]

Teraz by som chcel čítať z 1. listu Tesaloničanom 2, od verša 13:

[13] A **preto aj my neprestajne ďakujeme Bohu, že prijímuvše od nás slovo zvesti Božej neprijali ste ho ako ľudské slovo, ale ako to, čím vskutku je, ako Slovo Božie, ktoré aj pôsobí vo vás veriacich.**

To je vždy „alfa a omega”, aby bolo Božie Slovo vedome vo viere prijaté, s tým vedomím, že je to Božie Slovo, a potom neboli moci Božej dávané žiadne hranice, pretože „**všetky veci povstali skrze Slovo a bez Slova nepovstalo nič z toho všetkého, čo povstalo**” [Jn 1:3], a „**Boh posielal svoje Slovo, aby nás uzdravil**” [Ž 107:20].

Keď toto Božie slovo prijímame, potom máme do činenia so všemohúcim Slovom, so Slovom, za ktorým stojí sám Všemohúci, aby to, čo vo svojom Slove povedal, premenil na skutok. Ten najlepší príklad máme v stvorení. Boh povedal a stalo sa, on prikázal a bolo to tam [Ž 33:9].

To musíme preniesť na celé Božie slovo a ako také ho vo viere od Boha prijať, totiž že „**Písmo nemôže byť zrušené**” [Jn 10:35], ale že Boh musí za ním stáť, za tým, čo povedal, aby to naplnil.

Verím, že to bol brat Russ, ktorý spomenul v modlitbe, že sa musíme oslobodiť od našich pochybností, od neviery, od váhavosti, aby sme Bohu plne a cele a plne dôverovali, že je dokonca „**schopný učiniť viac, než o čo prosíme a než o čo voláme**” [Ef 3:20].

My predsa môžeme prosiť len o tie veci, ktoré sú nám v jeho Slove zasľúbené. Boh je pripravený nás prekvapiť. On nám chce dať ešte viac než o čo prosíme. On nám chce darovať plnosť.

On by chcel, aby sme v jeho Slove neblúdili, ale osobne prežili ako skutočnosť potvrdenie jeho Slova. Tým je on oslávený, pretože, ruku na srdce, keď sa modlíme a vypočutie neprichádza, potom nepriateľ tento čas využíva, aby v nás prebudil pochybnosti. A tie môžu mať veľmi rozdielnu podobu – pochybností, či si ešte s Bohom v poriadku, či je Pán ešte s tebou, či si ešte v milosti a tak ďalej. A potom to začne.

Ale keď prenikneme ku viere, ku viere, ako hovorí Písmo, a vezmeme Boha za Slovo, potom začnú prúdiť pramene živej vody. [Jn 7:38] Potom sa otvorí Boží prameň, prameň moci všemohúceho Boha ku požehnaní pre nás všetkých.

Už často sme zdôrazňovali, že žijeme v mimoriadnom čase, v ktorom Boh, náš Pán, volá ľudí zo všetkých jazykov, národov a národností, zo všetkých náboženstiev, zo všetkých denominácií, aby budoval svoju Cirkev, aby dohromady spojil to, čo k sebe patrí, aby to spoločne i rástlo. Podobný citát sme v posledných dňoch a týždňoch opakovane počuli: „To, čo k sebe patrí, to spoločne rastie.“ To je možné preniesť aj do duchovnej oblasti.

Rozdielne veci nie je možné krížiť. Musí to byť ten istý druh, musí to mať tú istú podstatu. Veci, ktoré k sebe patria, spoločne rastú. A tu ide o Boží rod, božské pokolenie, o tých, ktorí sa narodili z Boha, o tých, ktorí majú božskú podstatu, prirodzenosť Ježiša Krista nesú, aby boli ako telo Pánovo spojené dohromady a spoločne rástli.

A ak si ty, ak sme my časťou tohto tela Ježiša Krista, potom budeme túto spolupatričnosť pociťovať. Potom už jeden druhému nebude musieť hovoriť: „Počúvaj, my predsa k sebe patríme.“ Potom to budeme cítiť, tak ako to cítia údy jedného tela, ktoré sú spojené dohromady – oni predsa cítia, že sú časťou toho istého tela. A ak by ich chcel niekto oddeliť, tak by to spôsobilo veľkú bolesť, to vôbec nejde.

Teraz však máme na zemi tak mnoho rozdelení! Vo všetkých prebudeníach, boli rozdelenia a existujú až dodnes. Čo však nie je deliteľné, to

sú údy tela Ježiša Krista, pretože oni tvoria nedeliteľnú božskú jednotu v Svätom Duchu a tie nie sú tomu k dispozícii. To treba raz pochopiť, a potom si položiť otázku, ako sa každý človek sám cíti. Ak človeku rozdelenie nevadí, nespôsobuje mu bolesť, potom ten človek ešte vôbec nebol napojený, ešte vôbec nebol zjednotený. Potom len zvonka hľadel a o tom hovoril, ale sám nebol časťou tej veci.

Keď nahliadneme do Svätého Písma... Skutky apoštolov kapitola 4, i tu čítajme niekoľko miest. Skutky apoštolov kapitola 4, verš 32:

[32] A ***toho množstva uverivších bolo jedno srdce a jedna duša...***

Takto to bolo v prakresťanstve. Takto to bolo Bohom určené, Bohom zriadené. Oni boli už pred vyliatím Svätého Ducha jednomyselne zhromaždení. A tak jednomyselne boli zhromaždení aj po vyliatí Svätého Ducha. Všetci tí, ktorí uverili, to „***množstvo uverivších***”. To je potrebné zdôrazniť, nie tí, ktorí hovoria, že uverili, nie tí, ktorí hovoria: „Ja som prijal Svätého Ducha,” ale tí, ktorí skutočne a vpravde dospeli ku živej viere v živého Boha skrze Ježiša Krista, nášho Pána, a ktorí boli skutočne skrze krst Svätého Ducha včlenení do tela Kristovho – oni tvoria túto nedeliteľnú božskú jednotu, toto „***množstvo uverivších***”.

Buďme tí, ktorí sa stali biblicky veriacimi, sú jednomyselne zhromaždení pod hlasom Božieho Slova, aby sme boli skutočne skrze jedného Ducha pokrstení do jedného tela, aby Boh mohol toto telo používať a zjavovať dary a ovocie Ducha, a tak nás postaviť ku požehnaniu pre druhých.

V liste Efežanom v štvrtej kapitole čítame niekoľko veršov. Efežanom kapitola 4, tu, myslím, musíme čítať od prvého verša až po verš 7. Pretože tak, ako to Pavol vtedy predložil, tak môžem i ja predložiť. A prečo by som to mal činiť vlastnými slovami? Chceme to tu počuť z povolaných úst, ako to bolo povedané na počiatku. Efežanom kapitola 4, 1 až 7.

[1] ***Prosím, [napomínam] vás teda ja, väzeň v Pánovi, aby ste chodili hodne povolania, ktorým ste povolani,***

[2] ***s celou pokorou a krotkosťou, so zhovievavosťou, znášajúci sa navzájom v láske...***

To patrí k tomu: ***„znášajúci sa navzájom v láske”***.

Kedy je to vyžadované, potrebné? Keď prídu ťažkosti, potom musíme a smieme jeden druhého v láske znášať a smieme Bohu dôverovať, že on to nejasné učiní jasným, otázky zodpovie a to, čo je potrebné vyriešiť, to potom i vyrieši.

Ďalej stojí napísané, verš 3:

[3] ***usilujúci sa zachovávať jednotu Ducha skrze zväzok pokoja.***

To sú napomenutia tým, ktorí uverili. Pre tých, ktorí skutočne biblicky uverili, ktorí nebudujú svoju vlastnú cirkev, nepokračujú vo svojom vlastnom diele, ale sú spoločne budovaní, aby boli Božím príbytkom tu na zemi, ako to stojí napísané: ***„Ja budem medzi nimi bývať a budem ich Bohom a oni mi budú ľuďom.”*** [2Kor 6:16]

A Ježiš povedal: ***„Ja budem budovať svoju Cirkev a brány pekla ju nepremôžu.”*** [Mt 16:18] Nie sme to my, kto stavia, on stavia. My sme stavebné kamene, ktoré sú do tejto Božej stavby začlenené, vkladané. A Ježiš Kristus je základným kameňom, on je ten základ, na ktorom je všetko založené a budované, ako to bolo vopred zjavené jeho služobníkom, apoštolom a prorokom.

Ďalej je tu povedané po tom napomenutí: ***„jednotu Ducha skrze zväzok pokoja”***.

Boží zväzok pokoja je zväzok dokonalosti. Kto tento zväzok, toto puto pokoja pretrhne nezhodami, nepokojom, je v nebezpečenstve, že vypadne z tela Ježiša Krista. A potom všetky zbožné výroky vôbec nič nepomáhajú. Tu potom hovoria činy hlasnejšie ako slová.

Ďalej potom stojí vo verši 4:

[4] ***Jedno telo a jeden Duch, ako ste aj povolani v jednej nádeji svojho povolania.***

[5] ***Jeden Pán, jedna viera, jeden krst,***

[6] ***jeden Boh a Otec všetkých, ktorý je nad všetkými, skrze všetkých a vo všetkých vás.***

Aké nádherné slovo! „***Jeden Pán, jedna viera, jeden krst, jeden Boh a Otec všetkých...***”

Kto sú títo „všetci”? On je Otcom všetkých tých detí, ktoré z neho vzišli, ktoré boli z neho skrze Slovo a Ducha splodené a znovuzrodené ku živej nádeji, ktorí oprávnene hovoria: „Abba, Otče!” [Rim 8:15] a taktiež sa tak môžu modliť. Potom sa Boh skutočne stal naším Otcom a budeme ho milovať ako svojho Otca a taktiež všetkých tých, ktorí sa z neho narodili.

Existuje jedno slovo, myslím, že je to v 1. liste Jána, v 5. kapitole, verš 1:

[1] ***Každý, kto verí, že Ježiš je Kristus, narodil sa z Boha (bol Bohom splodený), a každý, kto miluje toho, kto zrodil, miluje aj toho, ktorý sa z neho narodil.***

Ak ty hovoríš, že Boh je tvojím Otcom, potom miluješ všetkých synov a dcéry Božie, ktoré sú taktiež Božími deťmi. A ak nie, potom tvoj vlastný život vydáva svedectvo proti tebe a usvedčuje ťa trestuhodne, že nejednáš v pravde, ale snažíš sa klamať seba aj ostatných.

Ja predsa Božie Slovo len čítam.

„Ten sa z Boha zrodil a každý, kto miluje Otca, miluje aj jeho deti.”

[1Jn 5:1]

Boh predsa nemá len jedno dieťa, Boh má mnohých synov a dcéry. A nech je ešte raz povedané: ak sme sa my z Boha narodili a on sa stal

naším nebeským Otcom, potom sa modlíme tak, ako nás on učil modliť sa: „**Posvätené buď tvoje meno, nech príde tvoje kráľovstvo, nech sa deje tvoja vôľa.**” [Mt 6:9-10]

Povedal som to tu v jednu stredu, keď sme teraz mali s bratmi v Poľsku veľmi pekné zhromaždenia. V jednom zbore sa na začiatku a na konci modlili na kolenách Otčenáš. A potom sa nás pýtali, či je to aj u nás tak. I ja som zhruba odpovedal tak, že z toho nerobíme žiadnu formu, ale že to, čo je v Otčenáši vyjadrené, je v našich modlitbách stále znovu vyjadrované, a že my Boha skutočne zo srdca prosíme o to, aby prišlo jeho kráľovstvo a jeho vôľa sa diala a jeho meno bolo oslávené a ctené.

Teda jednota Ducha tých, ktorí sa z Boha narodili, tých, ktorí v sebe nesú bytosť Ježiša Krista a sú skrze Svätého Ducha pokrstení do tela Pánovho.

K tomu čítam z 1. listu Korintňanom, 12. kapitoly, 12. a 13. verš:

[12] **Lebo ako je telo jedno a má mnoho údov, a všetky tie údy sú údy toho jedného tela, hoc ich je mnoho, sú jedným telom, tak aj Kristus.**

To množstvo tých, ktorí uverili v Krista, skutočne uverili, ktorí sa zo Slova a skrze Ducha Božieho znovu zrodili, oni budú vkrstení do tohto tela Kristovho. Prečítam k tomu ďalší verš:

[13] **Lebo ved' v jednom Duchu sme my všetci pokrstení v jedno telo, buď Židia buď Gréci, buď sluhovia buď slobodní, a všetci sme napojení v jedného Ducha.**

Ja vám poviem, odkiaľ pochádzajú tieto rôzne veci, ktoré chcú nejakým spôsobom zničiť túto božskú jednotu: Nie od bratov a sestier, ktorí ako ovce jeho pastvy majú potrebu počúvať Slovo [Ž 95:7], ale od tých, ktorí by chceli byť považovaní za vodcov, ale nedokážu sa podriaďiť. A práve oni sú to, ktorí spôsobujú, že je telo Pánovo trhané.

Boh nech daruje milosť, aby ovce poznali svojho dobrého pastiera [Jn 10:4] a dokázali rozlíšiť, do akého smeru sú vlastne vedené.

Tam, kde je Kristus konečným cieľom, kde on môže byť počiatkom i koncom, tam vlastné záujmy viac nebudú mať žiadne miesto. Tam nebudeme my budovať, ale necháme Pána budovať. Nie naše chcenie, naša vôľa, nie náš program, ale jedna jediná túžba nás bude poháňať, totiž, že by Boh s nami z milosti prišiel ku svojmu právu, a čím skôr, tým lepšie.

Takže pokrstení do jedného tela, pretože sme predsa pokrvní príbuzní, sme Božieho rodu [Sk 17:29]. Preto rastie spoločne to, čo k sebe patrí. A my patríme ako údy ku telu Ježiša Krista. A beda tomu, kto chce to, čo spolu vyrástlo, oddeľovať, nie to, čo je nejakým spôsobom dohromady zlepené, ale to, čo spolu vyrástlo, kto to chce rozdeliť, potom môžeme oprávnene, bez toho aby sme Slovu činili násilie, môžeme povedať, že **„to, čo Boh spojil, to nebude môcť človek oddeliť”** [Mt 19:6], pretože Boh zjednocuje v Svätom Duchu a tým istým Svätým Duchom zapečatuje všetkých, ktorých mohol pod sebou zjednotiť.

Chválené a velebené buď jeho sväté meno!

Tí, ktorí sú jednej mysle, tí majú mať zmýšľanie Ježiša Krista, nie byť jedno s nejakým bratom alebo evanjelistom, alebo nejakým smerom cirkvi, ale zjednotení s Ježišom Kristom ako hlavou Cirkvi, ktorý rozhoduje nad celým telom.

Z listu Filipanom z 2. kapitoly by som chcel čítať niekoľko veršov od verša 1:

[1] ***Ak je teda nejaké potešenie v Kristovi, ak nejaké povzbudenie lásky, ak nejaké účastenstvo Ducha, ak nejaká srdečná sústrasť a zľutovanie,***

[2] ***to robte, a tak naplňte moju radosť, totiž tak, že budete jednomyselní, že budete mať rovnakú lásku, a budete jednomyselne usilovať sa o ten istý cieľ.***

Vidíte, nie je možné spoločne kráčať do rôznych smerov. Smer, cieľ, ten musí byť ten istý. Ale nie len ten istý, musí byť správny. My musíme vedieť, že ten smer, ktorým sme sa vydali, je správny a že máme pred očami cieľ, a síce ten cieľ, ktorý nám určil Boh.

Takže: „*naplňte moju radosť tak, že budete jednej mysle, tak, že budete mať jednu lásku a jednomyseľne sa budete usilovať o ten istý cieľ.*”

[podľa nemeckého prekladu]

Buďte raz plne úprimní, aký je konečný cieľ, ktorý nám Boh určil? Nuž, predsa zjednotenie Nevesty a Ženícha pri návrate Ježiša Krista.

Ak patríme k tým, ktorí v sebe nesú túto nádej a veria, že pri návrate Ježiša Krista budeme patriť k tomu zástupu, ktorý bude hodný uniknúť všetkému tomu, čo na zem príde [Lk 21:36], a tak budeme vytrhnutí pred veľkými katastrofami a budeme s Pánom, aby sme tam s ním slávili svadobnú hostinu – ak nesieme tento spoločný najvyšší cieľ, ktorý Boh ľudstvu dal, ak ten nesieme cieľ a máme, potom si máme vziať k srdcu slová Božieho napomenutia a odložiť všetku tvrdohlavosť, všetko, čo nás ešte môže zdržiavať, a máme sa podriadiť mocnej ruke Božej, aby sme tak budovali telo Pánovo, alebo boli v ňom budovaní a zachovávali jednotu v Duchu v rovnakom zmyslení, totiž v zmyslení Kristovom.

Vo verši 3 stojí:

[3] *Nič nerobiac z hašterivosti alebo z márnej ctižiadostivosti...*

Áno, existujú ľudia, ktorí majú ctižiadostivosť a za tým sa skrýva vlastná márnosť. Z vlastnej márnosti, z akejkoľvek ctižiadosti by chceli niečo robiť a nevedia, že stoja v ceste sami sebe, Bohu a ostatným. Sú prekážkou, ktorá bráni Bohu, aby Boh mohol prísť ku svojmu právu. V Božom kráľovstve nemá vlastná ctižiadostivosť miesto, a to ani vtedy, keď je ešte taká zbožná. A tá najzbožnejšia môže byť tá najhoršia

a bude to doprevádzané fanatizmom, a ako som už predtým povedal, bude to rozdeľovať a nie zjednocovať. Prečítam to ešte raz, verš 3.

[3] ***Nič nerobiac zo sváru alebo z márnej ctižiadostivosti, ale v pokore nech jeden druhého považuje za vyššieho ako seba samého.***

Tu to máme. V tom okamihu, keď niekto pohrdavo hľadá na druhého ako na menejcenného, začína sa pre toho daného človeka cesta bludu, zblúdenia. Len tam, kde si brata z celého srdca ceníme, vážime si ho viac ako samého seba, len tam je skutočná pokora a poníženie sa. Tam, kde sa to nemôže diať, je pýcha, a tak sa človek vydáva na vlastnú cestu, a nech je akákoľvek nábožná, nebude k požehnaniu pre celkový Boží ľud.

Nič z márnej ctižiadostivosti! Taký človek povie: „On káže, aj ja chcem kázať! Ten to a to robí, aj ja to chcem robiť.”

Nič z vlastnej ctižiadostivosti, ale vyčkať, až kým Boh poverí, kým on ustanoví, keď on pošle. A potom je miesto pre všetkých v Božskej harmónii. Miesto je pre všetkých, nie len pre jedného, ale pre všetkých, ale v jednom zmýšľaní, zjednotení v jednom tele, pod jednou hlavou, Ježišom Kristom.

Vo verši 4 stojí:

[4] ***Nehľadajte len svoj vlastný prospech, ale aj prospech iných.***

Lepšie by sa to v skratke nedalo napísať a sformulovať, ako to tu nachádzame. Žiadna vlastná márna ctižiadostivosť, žiadna tvrdohlavosť, žiadny vlastný prospech na zreteli. A potom to ide dobre. Potom sa necháme začleniť, áno, podriadujeme sa Bohu a vzpierame sa nepriateľovi, ktorý by nás chcel vyvýšiť. A pokoríme sa tak, aby Pán mohol s nami mať svoju cestu a dosiahnuť s nami svoj cieľ.

Predtým nám bolo hovorené o jednom zmýšľaní, a vo verši 5 nám je povedané, o aké zmýšľanie sa pritom jedná:

[5] *Nech je vo vás také zmyšľanie, aké bolo aj v Kristovi Ježišovi,*

To je ten bod.

Predtým sme to spievali v tej dlhej piesni, myslím, že to bolo sedem slôh, že on sa zriekol svojej slávy, posmievali sa mu a tak ďalej, ale potom, ako hovorí Písmo, bol vyvýšený nad nebesia a dostal meno, ktoré je nad každé iné meno. To stojí v liste Filipanom v 2. kapitole vo verši 8:

[8] *a v spôsobe nájdenej ako človek, ponížil sa, stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť kríža.*

[9] *Preto ho aj Boh vyvýšil nad všetko a dal mu z milosti meno, ktoré je nad každé meno,*

Na okamih sa tomu venujme, a som rád, že je to tak napísané. Nie len „*poslušný až do smrti*“, ale potom prichádza to, čo je pridané a patrí to k tomu: „*až po smrť na kríži*“.

Existujú ľudia, ktorí hovoria: „Pane, chcem ťa nasledovať, chcem ti slúžiť,“ ale nie sú pripravení byť s Kristom ukrižovaní. Oni by sami chceli ešte žiť ďalej, chceli by zomrieť a chcú žiť. Chcú, aby Boh prišiel ku svojmu právu, ale nechcú sa plne vzdať svojich práv. Tu sú nám predložené tieto dve veci postavené pred oči, ktoré sa týkajú aj našej duchovnej smrti, aby sme mohli s Kristom žiť.

Verš 8: „*On sa ponížil a bol poslušný až po smrť*“ - a potom prichádza zdôraznenie - „*a to až po smrť kríža.*“

Tak rozumieme aj tomu, keď Pavol píše: „*S Kristom som ukrižovaný, už viac nežijem ja, ale žije vo mne Kristus.*“ [Gal 2:20]

Nie len až do smrti, to by mohla byť zdanlivá smrť, ale až po smrť na kríži.

To je tá smrť, ktorou my musíme zomrieť, ak chceme skutočne kráčať s Kristom v novom živote.

Porozumeli sme tomu? Až po smrť kríža.

A čo to bolo? Bol to koniec pozemského života nášho Spasiteľa, aby stvoril nový začiatok, novú, živú cestu, otvoril cestu života.

Tak je to aj s nami. My musíme ísť touto cestou do smrti, že sme s Kristom na kríži zomreli, že by sme boli skutočne s ním ukrižovaní, aby to mohlo v našom živote aj zjavené, totiž, že teraz už nežijem ja, ale Kristus žije vo mne.

A to si vyžaduje plnú poslušnosť. Nie len povedať: „Áno, áno, Pane,” ale konať to, čo on prikázal a čo vyžaduje.

Chcel by som ešte stručne čítať ďalej, a síce z listu Efežanom 4. kapitoly, od verša 12. Inak často čítame verš 11, čítajme teraz z Efežanom 4, verše 12 až 14.

[12] aby boli svätí pripravení na dielo služby, na budovanie tela Kristovho,

My sme predsa, ako sme čítali, alebo budeme čítať, skrze Svätého Duča pokrstení do tela Kristovho. V tomto tele sú povolania, sú dary, sú služby, sú úrady, ako nám o tom svedčia mnohé miesta. A všetko, čo Boh v Cirkvi ustanovil, slúži ku budovaniu celkovej Cirkvi Ježiša Krista, nášho Pána, a je Bohom požehnané a všetci na tom majú podiel.

[13] až kým všetci nedospejeme k jednote viery a poznania Syna Božieho, v dokonalého muža, k miere plného vzrastu Kristovej dospelosti.

Tu je nám tiež už na zemi, pred vytrhnutím, pred oči postavený vysoký cieľ. My predsa nemáme zostať len pri nejakom minime, pri tom najmenšom. Bolo by pekné, keby sme mali plnosť, a Boh by sa mohol mocne zjaviť vo svojej moci.

[14] aby sme už neboli nedospelými, ktorými hádzu vlny a sem-tam ich krúti každý vietor učenia v ľudskej úskočnosti a v chytráctve.

Existujú dva rôzne vetry. Ten jeden je vietor, Boží dych, Boží vdych, Boží Duch, ktorý zostúpil v deň Letníc s mocným hukotom. Tak to môžeme čítať v Skutkoch apoštolov v druhej kapitole. Keď prišiel dňom Letníc, zaznel mocný hukot, ako keby z neba, ako by fúkal mocný vietor. To je úplne iný vietor ako ten, o ktorom sme tu teraz čítali, ktorý fúka sem a tam ako rôzne učenia.

Tam, kde zostupuje vietor Svätého Ducha, tam sa nachádza v Slove založené stádo a je vyzbrojené mocou z výsosti, aby bolo pevne zakorenené vo všetkých biblických učeniach a vo všetkom, čo k tomu patrí.

Tieto vetry rôznych učení, ktoré sú vyvolávané skrze podvodnú hru na naivných ľuďoch, to sú vetry, ktoré činia ľudia. A mnohí urobili mnoho vetrov okolo mnohých falošných učení. A čím falošnejšie nejaké učenie je, o to väčší rozruch sa okolo neho dá vyrobiť.

Ale vďaka buď Bohu, ktorý nám i v tom dal jasnú schopnosť rozlišovania. A my nerozlišujeme podľa nejakého ktovieakého vzorca, nie, my rozlišujeme na základe Božieho Slova, či sú tie veci od Boha. Pretože každý človek sa môže pomýliť, pretože každý človek, pokiaľ ide o neho samého, je od prírody luhárom, tak to hovorí Božie slovo. Len Božie Slovo je pravdivé a Boh je pravdivý. A len ak budeme zvestovať Božie Slovo s pravdivosťou a s pravdivosťou ho i prijímať, bude sa nám môcť Boh v pravdivosti zjaviť. A my poznáme Toho, ktorý je pravdivý, a budeme v ňom, ktorý je pravdivý, pravdivom Bohu a večnom živote, ako to stojí napísané v 1. liste Jána v 5. kapitole v 20. verši.

Ešte jedno miesto z listu Petra. Boh predsa rôznych apoštolov použil, aby nám skrze ich listy z milosti daroval poučenie, prehľad a všetko, čo potrebujeme, z milosti. 1. list Petra, 1. kapitola, od 2. verša:

[2] *vyvoleným podľa predzvedenia Boha Otca v posvätení Ducha k poslušnosti a pokropeniu krvou Ježiša Krista: Milosť vám a pokoj nech sa rozhojňuje.*

Tu ide o krvou vykúpené stádo, o vykúpených Pánových, ktorí v posvätení Ducha... A to sme tu zdôraznili – mohli by sme začať 3. Mojžišovou 17. kapitolou, aby sme vedeli, aké požiadavky na nás Boh kladie, pokiaľ ide o posvätenie. Tam je skutočne napísané všetko, čo máme a smieme a musíme mať a prežiť, pokiaľ ide o Duchom vyôsobené posvätenie, ktoré je spojené s poslušnosťou voči Bohu a Jeho Slovu.

Tu stojí vo verši 2: „**Milosť vám a pokoj nech sa rozhojňuje.**” [1Pt 1:2]

Posvätenie nie je žiadna samým sebou vypôsobená vec, ktorá vedie ku samospravodlivosti a sebauspokojeniu, ale je Duchom vypôsobené, je to merané poslušnosťou voči Božiemu Slovu. A nech nikto, kto je neposlušný Božiemu Slovu, nehovorí, že on zažil posvätenie, ktoré je vypôsobené skrze Ducha. Posvätenie, rovnako ako vykúpenie a všetko, čo nám Boh dáva, ide vždy paralelne so Slovom a je v plnom súlade so Svätým Písmom.

Tu ďalej čítame:

[3] **Chválený buď Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás podľa svojho veľkého milosrdenstva znovuzrodil k živej nádeji skrze vzkriesenie Ježiša Krista z mŕtvych,**

[4] k **dedičstvu neporušiteľnému, nepoškrvritelnému a nevädnućemu, ochránenému v nebesiach pre vás,**

To je to, čo nám Boh stanovil ako cieľ.

”Ak sme deťmi, tak sme i dedičmi, dedičmi Božími a spoludedičmi Ježiša Krista.” [Rim 8:17]

Sme deti Božieho zaslúbenia, prijímame Slovo zaslúbenia a obdržíme Ducha zaslúbenia, aby sme boli pokrstení do tohto tela Pánovho a tvoríme Božiu jednotu skrze zväzok pokoja sa pevne držíme toho, že patríme dohromady.

Vy predsa viete, i v pozemských rodinách môžu byť ľudia veľmi rozdielni, ale jedno nemôžu deti jedného otca zaprieť, že sú všetci deti a majú jedného otca. A tak je to i s nami pred Bohom. Niekedy sa v nás alebo nad nami môžu objaviť malé rozdiely, ale znamená to, že je tým zapreté tvoje synovstvo, že si dieťa Božie?

Nie a ešte raz nie. Ak sme sa skutočne z Boha narodili, potom chceme milovať jeho, nášho Otca a všetkých, ktorí sa z neho narodili, chceme takisto zo srdca milovať a za každú cenu udržiavať jednotu Ducha skrz puto pokoja! Za každú cenu! A uvidíte, že je to nevyhnutné, aby sa Pán mohol skutočne zjaviť.

Len jednota činí mocnými. To je tak preukázané, dokázané v dejinách ľudstva. [V jednote je sila.] Tam, kde sú rôzne frakcie, rôzne rozdelenia a smery a neexistuje tam žiadna jednota, sa netreba vôbec pripravovať na duchovný boj, taký boj by bol krach.

Nie, len tam, kde sa Ježiš Kristus môže stať Pánom ako hlava a mať to rozhodujúce slovo a my sa mu podriadime v plnej poslušnosti voči jeho Slovu a podriadime sa vedeniu Svätého Ducha, len tam môže Boh uskutočniť to, čo si predsavzal. A ja by som chcel patriť k tejto Cirkvi, ktorá bola v konečnom čase Bohom vyvolaná von, Cirkvi, ktorá je očistená a prečisťovaná a je Pánovým mimoriadnym vlastníctvom a stojí mu k dispozícii, aby on mohol vykonať svoje záverečné dielo tu na zemi.

To množstvo uverivších v prakresťanstve bolo jedno srdce a jedna duša. [Sk 4:32] Spoločne sa modlili, spoločne mali večeru, mali obecnosť s Pánom a obecnosť jeden s druhým. Oni sa o všetko jeden s druhým delili.

A to hovorím stále znovu: tak ako to bolo na počiatku, tak to bude i na konci. Nikto nebude mať príliš mnoho a nikto nebude mať príliš málo, bude dostatok pre nás všetkých pozemsky i duchovne a Pán bude

s nami nádherným spôsobom, bude bdieť nad svojím Slovom, aby ho naplnil.

Včera sme čítali, „**dnešného dňa sa ukázalo, je zjavným, že ste môj ľud.**” [5M 4:20] Predtým existovalo zaslúbenie a potom sa toto zaslúbenie stalo Božskou realitou.

Vy milí, to isté sme zažili a budeme zažívať až do naplnenia posledných zaslúbení, totiž, že sa všetky stanú skutočnosťou a že to spoločne prežijeme a budeme potom Bohu za to ďakovať, pretože budú na nás potvrdené a na nás bude zjavené, že sme synovia a dcéry Božie.

Ak sa niekto s takouto myšlienkou nedokáže úplne zmieriť, nech sa na záver pýta, prečo stojí v 8. kapitole listu Rimanom, že celé stvorenie čaká na zjavenie sa Božích detí? [Rm 8:19] A stvorenie pod tým vzdychá a túži po tom okamihu, zažiť ten okamih, keď budú Božie deti ako synovia Boží zjavené v plnej zrelosti veku muža Ježiša Krista, aby sa Božia moc a sláva nad nami a uprostred jeho ľudu mohla ešte raz stať viditeľnou.

Toto nie sú žiadne prázdne slová, toto nie sú myšlienky prednášané nejakým človekom. Čítali sme dostatok biblických miest a ony všetky sú Božie Slovo a sú pre nás záväzné.

Beda človeku, ktorý si sám pre seba pomyslí: „Nuž áno, také zlé to predsa nebude.” To si uvedomí až vtedy, totiž aké zlé to môže byť, keď človek neposlúcha, keď je potom už príliš neskoro. Ten, kto dnes patrí ku Božiemu ľudu, ten nehľadá nejaké ospravedlnenia, on hľadá svoju cestu k Bohu a prosí ho o odpustenie a milosť, aby tak pred Pánom mohol obstať a potom taktiež prežil to, čo zaslúbil.

Zhrňme to: Boh má na zemi Cirkev od počiatku Nového zákona až do teraz do konca. Táto Cirkev bola vždy v menšine, ale išla svojou cestou hlbínami a výšinami s Pánom skrz mnohé pohrdania a potupu, prenasledovania a všetko, čo s tým bolo spojené.

Teraz na konci má nastať plné znovunapravenie a všetko má byť vrátené do toho stavu, v akom bola Cirkev na počiatku. Len tak môže potom Cirkev na konci zažiť svoje dokonanie, ak bude prinavrátená ku prapočiatku. A kto to nepoznáva, ten to zrejme, ak mu Boh ešte nedaruje milosť, ten to zrejme pozná až príliš neskoro.

Pretože všetko, čo chceme a môžeme od Boha prijať, nám musí byť najprv skrz zvestovanie Slova predložené. Potom veríme zaslúbeniam Slova, a prežívame to, čo v nich bolo zaslúbené. Len ten, kto verí, to bude môcť skutočne obdržať a prežiť. Bez viery je nemožné ľúbiť sa Bohu [Žd 11:6]. A tu nestačí nejaká všeobecná viera, ktorú má i satan podľa toho, čo stojí napísané v Jakubovom liste: „**Ty veríš, že je len jeden Boh, a robíš dobre, ale to verí aj diabol a trasie sa.**” [Jak 2:19]

Len viera v Boha nestačí, musí to byť viera v to, čo Boh vo svojom Slove zaslúbil, vrátane toho, čo zaslúbil pre tento čas. Pretože tomu, čo sa stalo predtým, tomu veríme všetci, ale to, čo Boh zaslúbil pre tento čas, je to, na tom záleží, aby sme tomu teraz verili a Bohu teraz dali za pravdu, postavili sa na jeho stranu a s ním boli privedení do súladu so Slovom.

Pán je mocne pri diele i dnes v tejto hodine. Padli rozhodnutia, ktoré majú veľkú cenu pre večnosť. Boh skrz svoje Slovo ku nám všetkým hovoril a on ho skrz svojho Ducha obživuje a zjavuje ho nám všetkým tak, aby sme tomu mohli správne porozumieť. Jemu, nášmu Bohu, nech je chvála a česť, sláva a uctievanie teraz i na všetku večnosť. Amen.

Skloníme naše hlavy, skloníme sa pred Pánom, ktorý povedal: „**Bývam, prebývam medzi tými, ktorí sú zdrveného ducha a zlomeného srdca.**” [Iz 57:15]

Dnes nebudeme vyzývať ani tých prosiť, ktorí chcú svoj život zasvätiť Bohu, aby zdvihli svoju ruku. To nech je v tom zahrnuté. Dnes je Slovo adresované nám ako veriacim. To, čo Pavol alebo Peter predkladá,

predsa nebolo adresované neveriacim, bolo to adresované a je adresované veriacim. Dnes hovoril Pán k nám, tebe a mne, a nás skrz svoje Slovo oslovil.

Kto by chcel byť do tela Pánovho vkrstený, zažiť posvätenie Ducha v poslušnosti voči Slovu, byť zapečatený Svätým Duchom potom, čo sme prijali Slovo pravdy?

Kto by chcel dosiahnuť cieľ až po premenu a vytrhnutie, ten cieľ, ktorý nám bol pred oči postavený?

Kto by chcel byť poslušný až po smrť, áno, až po smrť kríža? – S Kristom byť ukrižovaný a s ním, skrze moc jeho vzkriesenia vstúpiť do nového života, aby sme s ním, s tým povstálým, mohli skutočne v jednej Cirkvi a v jednote kráčať, aby sme jeden s druhým a s ním spoločne rástli podľa Slova Písma v liste Efežanom, že telo spoločne rastie. Čo k sebe patrí, to spoločne rastie. Patrí to predsa dohromady. Je to jeden vinič, ale mnoho ratolestí.

Kto z vás má skutočnú túžbu Slovo nielen počuť, nielen počuť zvest konečného času, a tým označujeme obzvlášť tie slová, ktoré sú napísané v Svätom Písme v prorockých a vzťahujú sa na posledné dni, teraz pred návratom Krista na tento čas, nielen to, že tieto veci počujeme a veríme im, ale teraz poznávame nevyhnutnosť toho, odstrániť z duše každý vietor rôznych učení a byť zjednotení pred Božou tvárou ako tí, ktorí uverili, sú jedno srdce a jedna duša, spojení dohromady pod jednou hlavou, totiž pod Ježišom Kristom.

Verím, že ak by som sa teraz spýtal a poprosil o to, aby ste zdvihli ruky, všetky ruky by šli nahor. Keďže je to tak, chcel by som poprosiť o to, aby sme teraz spievali ten chórus *'Taký, aký som, tak to musí byť'*, ešte raz spievajme a pri tom spoločne pozdvihnime naše ruky.

Ale prosím, vezmite do seba ešte jednu myšlienku: nemáme zostať takí, akí sme. My k Pánu prichádzame takí, akí sme, ale potom sme

ním premenení a odchádzame z tohto miesta ako iní ľudia, pretože Boh ku nám hovoril a pôsobil skrze svojho Ducha na nás vo viere v prítomnosť Božiu, vo viere, že on svoje Slovo na nás potvrdzuje ako pravdu. Teraz spoločne spievajme a pozdvihnime ruky k nemu.

Taký, aký som, tak to musí byť,

nie moja sila, len ty jediný.

Tvoja krv ma očisťuje od hriechov do čista,

ó, Baránok Boží, idem, prichádzam.